

arallegim

ELS LLIBRES
I LES COSESIGNASI
ARAGAY

El nostre futur: ¿benestar cooperatiu o extinció col·lectiva?

A les portes de complir 91 anys, el filòsof polonès Zygmunt Bauman fa gala de la seva lucidesa en un nou assaig sobre refugiats i immigrants: *Desconeguts a la porta de casa*, un text escrit fa pocs mesos, traduït per Josefina Caball i publicat per Arcàdia. El podreu tenir amb l'ARA el cap de setmana que ve. Bauman ens retorna al Kant de la pau perpètua: "L'hospitalitat significa el dret d'un estranger a no ser tractat com un enemic quan arriba a la terra d'un altre". "Al cap de 200 anys -s'exclama Bauman- i després d'unes quantes guerres sagnants, encara desatenem la crida de Kant a l'hospitalitat".

Partint de la idea que l'*Homo sapiens* ha estat nòmada la major part del temps, i que les grans migracions no són ni de bon tros un fenomen nou, Bauman ens encara amb la naturalesa d'un món globalitzat amb 7.000 milions d'habitants, molts dels quals (avui hi ha 200 milions de desplaçats) es traslladen fugint de la guerra i la misèria. Un món que es debat entre el benestar cooperatiu i l'extinció col·lectiva a causa d'un planeta Terra al límit. La seva recepta és tan senzilla com difícil de posar en pràctica: "La humanitat està en crisi i no hi ha altra sortida que la solidaritat humana". Al davant, però, senyoreja l'enorme força de "la globalització de la indiferència", expressió manllevada del papa Francesc.

Solidaritat vs. indiferència, vet aquí la cruïlla. "La por impulsiva

FRANCESC MELCION

que neix de veure persones desconegudes portadores de perills inescrutables entra en combat amb l'impuls moral que sorgeix de veure el dolor humà". La solució política per treure'ns de sobre aquesta contradicció és convertir immigrants i refugiats en un problema de seguretat, com si tots fossin potencials terroristes. Els deshumanitzem, igual com en altres èpoques vam deshumanitzar negres o jueus. Aquesta obsessió per la seguretat, batejada com a *segurització* de la política, "ha calat en la població" i gràcies a ella "molta gent s'alegra, conscientment o no, de treure's del damunt la responsabilitat del destí dels dissortats, i també les pressions d'un deure moral". És a dir, foragitem el deure de diferenciar el bé del mal, i d'actuar en conseqüència.

Amb l'ARA

El cap de setmana que ve podeu aconseguir amb el diari l'últim assaig de Zygmunt Bauman: 'Desconeguts a la porta de casa'

Bauman qualifica aquesta *segurització* de "moralment insensible i detestable, socialment cega, fins a cert punt infundada i, sovint, deliberadament enganyosa". Una *segurització* que acostuma a anar de bracet del sorgiment de líders que prometen a les classes mitjanes precaritzades i angoixades falses solucions de prestidigitador: Trump, Le Pen, Orbán... Però tancar portes al planeta globalitzat és impossible: el mercat i la tecnologia manen per sobre de la política. "Tant si ens agrada com si no, vivim en un planeta cosmopolititzat amb fronteres poroses i altament osmòtiques i amb interdependència universal". El camí, doncs, no consisteix a negar la realitat sinó a recuperar l'hospitalitat de Kant, a partir de la qual, segons Bauman, podem bastir, seguint Gadamer, "la conversa" que ens doni "un horitzó comú".

ELS MÉS VENUTS

CATALÀ

FICCIÓ

[1] Els hereus de la terra
ILDEFONSO FALCONES
Penguin Random House
896 pàgines i 22,90 € 1/7

[2] Argelagues
GEMMA RUIZ
Proa
288 pàgines i 18,50 € 3/4

[3] Wonder
R.J. PALACIO
La Campana
420 pàgines i 14 € 4/212

[4] Allò que va passar...
RAMON SOLSONA
Proa
464 pàgines i 20 € 2/7

[5] Em dic Lucy Barton
ELIZABETH STROUT
Edicions de 1984
216 pàgines i 16,80 € 6/7

NO-FICCIÓ

[1] 14. L'autobiografia
JOHAN CRUYFF
Columna
336 pàgines i 19,90 € 1/2

[2] Homo Deus
YUVAL NOAH HARARI
Edicions 62
576 pàgines i 23,90 € 5/2

[3] Curs de feminisme...
NATZA FARRÉ
Ara Llibres
168 pàgines i 17,90 € 7/7

[4] Muriel Casals i la...
QUIM TORRA
Pòrtic
224 pàgines i 16,50 € -/7

[5] Born to run
BRUCE SPRINGSTEEN
Malpaso
608 pàgines i 22,90 € 3/4

CASTELLÀ

FICCIÓ

[1] Los herederos de...
ILDEFONSO FALCONES
Grijalbo
896 pàgines i 22,90 € 1/7

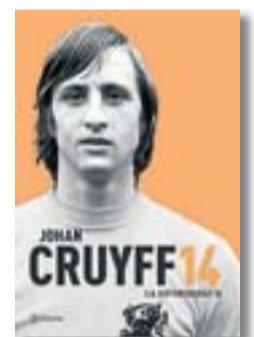
[2] Patria
FERNANDO ARAMBURU
Tusquets
648 pàgines i 22,90 € 2/6

[3] Los niños tontos
ANA MARÍA MATUTE
Austral
144 pàgines i 9,95 € 3/12

[4] La chica del tren
PAULA HAWKINS
La Campana
400 pàgines i 19,50 € 3/72

[5] La espía
PAULO COELHO
Planeta
176 pàgines i 17,50 € -/2

NO-FICCIÓ

[1] 14. La autobiografía
JOHAN CRUYFF
Planeta
336 pàgines i 19,90 € 4/2

[2] Born to run
BRUCE SPRINGSTEEN
Penguin Random House
576 pàgines i 22,90 € 2/4

[3] Ser feliz no es caro
MIGUEL ÀNGEL REVILLA
Espasa Calpe
304 pàgines i 19,90 € 1/3

[4] El universo en tu mano
CHRISTOPHE GOLFARD
Blackie Books
456 pàgines i 23,90 € 7/6

[5] La magia del orden
MARIE KONDO
Aguilar
304 pàgines i 14,90 € 3/58

Rànquing setmanal del Baròmetre de la Comunicació i la Cultura
Posició setmana anterior / Setmanes en el mercat

UN TAST DE CATALÀ

ALBERT PLA
NUALART

De les set i mitja a dos quarts de vuit

Corre la brama que la imminent GIEC permet dir les hores "a la castellana". És a dir, admet que dir "les set i mitja" és tan català com dir "dos quarts de vuit". En part és cert: totes dues formes són igual de catalanes. I en part no: no és igual d'adequat, per a tots els registres i dialectes, dir una cosa o l'altra.

Dir *calçetí* (per *mitjó*) a Barcelona o a Vic és un castellanisme, però dir-ho en valencià és correcte i genuí. Abans d'esverar-nos perquè "Ara la GIEC deixarà dir les set i mitja i jo he suat tinta perquè els alumnes diguin dos quarts de vuit", potser que abordem la qüestió en tota la seva complexitat.

Si quan un mallorquí o valencià diu "les set i mitja" li diem que diu les hores "a la castellana", tindrà tota la raó d'ofendre's i considerar que som

uns ignorants. Dir "les set i mitja" a València o a Mallorca és tan genuí i català com dir "dos quarts de vuit" a Vic o a Barcelona. I és ignorància i ofuscació creure que pel simple fet que el castellà diu "*las siete y media*", "les set i mitja" és menys català.

Ara bé, establir un estàndard no pot consistir només a descriure els usos lingüístics. Demana criteris que han de ser, en part, ideològics. No pel fet que *calçetí* sigui una forma genuïna a Alzira ha de deixar de ser un flagrant castellanisme a Figueres.

**CREAR UN ESTÀNDARD
DEMANA ANAR FORÇA
MÉS ENLLÀ DE LA
SIMPLE DESCRIPCIÓ
DELS USOS LINGÜÍSTICS**

I alguna cosa d'aquest estil hauríem de poder dir de *les set i mitja* i *dos quarts de vuit*.

La GIEC i el DIEC són normatius i no s'haurien de limitar a descriure: han de prescriure quins usos són adequats i quins no en cada dialecte i registre. El DIEC2 no es pot limitar a dir que *calçetí* equival a *mitjó*: ha de precisar en quins dialectes aquest ús és genuí. I la GIEC, a més de dir que *les set i mitja* és català, ha de deixar clar que, malgrat ser-ho, no és una forma adequada per a l'estàndard formal de Catalunya (tot i ser d'ús genuí en certs parlars del Principat). Salvar la llengua també passa per salvar-la com a signe d'identitat i això demana, entre altres coses, que es faci una discriminació positiva de *dos quarts de vuit* allà on és (o era) una forma viva i majoritària.